

Sygn. akt II C 1126/17 upr.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 05.08.2016 r. wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zażądał od pozwanej H. S. zapłaty kwoty 5.538,50 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 27.06.2016 r. do dnia zapłaty od kwoty 5.302,33 zł. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów sądowych.

W uzasadnieniu roszczenia podał, że dochodzona należność wynika z zawartej z pozwaną umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 14.02.2014 r., której pozwana nie zwróciła. Podkreślił, iż pismem z dnia 12.04.2016 r. wypowiedział w/w umowę (pozew, k. 3v.-5).

Nakazem zapłaty z dnia 04.11.2016 r. Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny uwzględnił roszczenie powoda w całości (nakaz zapłaty, k. 6).

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana złożyła sprzeciw, w którym podniosła m.in. zarzut przedawnienia roszczenia powoda w całości, zarzut braku legitymacji czynnej powoda, brak wykazania sposobu wyliczenia wysokości należności głównej, nie wskazania podstawy wypowiedzenia umowy oraz podstawy wymagalności dochodzonego roszczenia. Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania wg norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko procesowe, pozwana podała, że nie jest dłużniczką powoda, jednocześnie wskazując iż wielokrotnie kontaktowała się z nim w sprawie rozłożenia zadłużenia na raty (sprzeciw, k. 8v.-9).

Postanowieniem z dnia 08.12.2016 r. Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał sprawę do tut. Sądu (postanowienie, k. 13v.).

Na rozprawie w dniu 14.09.2017 r. pozwana wskazała, że nie kwestionuje zadłużenia (min. 00:45-3:00). Na rozprawie w dniu 28 listopada 2017 r. podtrzymała wniosek o rozłożenie należności na raty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14.02.2014r. Bank (...) S.A. z siedzibą w W. (pożyczkodawca) zawarł z pozwaną H. S. umowę pożyczki gotówkowej nr (...) na kwotę 7.887,60 zł. Okres spłaty ustalono na 84 miesiące, początek spłaty – kwiecień 2014 r., datę płatności raty na 12 dzień każdego miesiąca, a wysokość raty – 147,77 zł. W §15 umowy wskazano, iż może ona być rozwiązana na warunkach i w trybie przewidzianym w regulaminie (umowa pożyczki gotówkowej, k. 21-22v.).

Zgodnie z § 11 pkt 4 regulaminu kredytów i pożyczek udzielanych klientom indywidualnym przez Bank (...) S.A., w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielania kredytu, otrzymania przez Bank od organu egzekucyjnego zawiadomienia o zajęciu wierzytelności z tytułu kredytu albo utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej Bank może wypowiedzieć umowę z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia umowy (regulamin, k. 26-27).

Pozwana nie wywiązywała się ze spłaty rat pożyczki z uwagi na utratę źródła dochodów (zeznania pozwanej na rozprawie w dn. 28.11.2017 r., min. 08:34-21:10, bezsporne).

Pismem z dnia 12.04.2016 r. powód wypowiedział pozwanej umowę pożyczki gotówkowej i wezwał ją do spłaty zadłużenia w kwocie 5.482,21 zł w terminie 30 dni od daty doręczenia wypowiedzenia. Niniejsze oświadczenie pozwana odebrała w dniu 19.04.2016 r. (wypowiedzenie wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 24).

W dniu 27.06.2016 r. powód wystawił przeciwko pozwanej H. S. wyciąg z ksiąg bankowych. Zadłużenie pozwanej wynosi 5.538,50 zł, w ty należność główna w kwocie 5.302,33 zł, odsetki umowne naliczone od należności głównej od 12.01.2016 r. do 05.06.2016 r. w kwocie 204,69 zł naliczone wg stałej stopy procentowej w wysokości 10,00% w skali roku oraz odsetki przeterminowane naliczone od należności głównej za okres od 13.01.2016 r. do 26.06.2016 r.

w kwocie 31,48 zł (wyciąg z ksiąg bankowych, k. 23-23v., pożyczka gotówkowa oprocentowanie, opłaty prowizje k. 30-48, wyciąg łączony k. 49-106, zestawienie transakcji k. 127-128).

Pismem z dnia 27.06.2016 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 5.538,50 zł w terminie 7 dni od daty doręczenia pozwanej wezwania. Pozwana odebrała niniejsze wezwanie w dniu 04.07.2016 r. (wezwanie z potwierdzeniem odbioru, k. 25).

Do dnia zamknięcia rozprawy pozwana nie zapłaciła powodowi należności dochodzonej pozwem (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, a nadto zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów, ich odpisów lub kserokopii, których wiarygodności w ostateczności żadna ze stron nie kwestionowała. Ponadto Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie zeznań pozwanej, złożonych na rozprawie w dn. 28.11.2017 r.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości (art. 720 § 1 k.c.).

Wprawdzie w sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozwana podniosła szereg zarzutów, to na dalszym etapie postępowania nie kwestionowała zadłużenia. Na rozprawie w dniu 28.11.2017 r. podała, iż zawarła umowę pożyczki z powodem oraz w pewnym momencie zaprzestała dokonywania spłat ratalnych. Powódka podkreśliła również, że znajduje się w trudnej sytuacji materialnej, mieszka na wsi u znajomych, gdzie pracuje za wikt i opierunek. Nawet gdyby uznać, że pozwana podtrzymuje zarzuty wymienione w sprzeciwie, to w świetle przedłożonych przez powoda dokumentów jawiły się one jako niezasadne. Zarówno legitymacja procesowa powoda jak i podstawa roszczenia, jego wysokość i wymagalność wynikają z umowy nr (...). Podstawa wypowiedzenia umowy wynika ze przedłożonego do akt sprawy regulaminu kredytów i pożyczek udzielanych klientom indywidualnym przez Bank (...) S.A. Niezasadny był również zarzut nieodebrania przez pozwaną oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, ponieważ w aktach znajduje się potwierdzenie odbioru tego oświadczenia z własnoręcznym podpisem pozwanej. Wiarygodności tego dowodu pozwana nie zakwestionowała. Nadto podniesiony zarzut przedawnienia roszczenia również nie mógł się ostać, ponieważ powód udzielił pozwanej pożyczki w ramach prowadzonej działalności gospodarczej (bankowej). Art. 118 k.c. przewiduje, że dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, termin przedawnienia wynosi trzy lata. Nawet gdyby przyjąć, iż roszczenie powoda stało się wymagalne najwcześniej 12.04.2014 r. (data spłaty pierwszej raty), to powództwo o zapłatę tej raty przedawniłoby się w dniu 13.04.2017 r. Tymczasem pozew został wniesiony w dniu 05.08.2016 r., co skutecznie przerwało bieg przedawnienia. Powód wykazał istnienie, jak i wysokość dochodzonego roszczenia za pomocą dokumentów złożonych w toku postępowania, których wiarygodności pozwana nie kwestionowała.

W związku z tym zasądzono od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5.538,50 zł. O odsetkach orzeczono zgodnie ze znowelizowanym art. 481 k.c., maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie, licząc od dnia 1.01.2016 r., nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie); jeżeli zaś wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, to należą się odsetki maksymalne za opóźnienie.

Nie zasługiwał na uwzględnienie wniosek pozwanej o rozłożenia świadczenia na raty.

Zgodnie z art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia – wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

W ocenie Sądu rozłożenie tej należności na raty byłoby niecelowe. Uprawnienie do rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty przysługuje Sądowi nie tylko w sytuacjach wyjątkowych, ale jednocześnie szczególnie uzasadnionych, tj. takich, w których ze względu na sytuację finansową spełnienie zasądzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione. Wskazać należy, iż rozłożenie świadczenia na raty ma ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratałnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat. W chwili bowiem decydowania o rozłożeniu na raty, Sąd ma na względzie całe świadczenie wraz z narosłymi odsetkami za opóźnienie. Sąd zważył również, iż zastosowanie ww. art. 320 k.p.c. nie może prowadzić do rażącego pokrzywdzenia wierzyciela, niewątpliwie bowiem intencją wniesienia pozwu o zapłatę jest uzyskanie od pozwanego należnego świadczenia. W ocenie Sądu, sytuacja finansowa pozwanej nie daje podstawy do rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty. Pozwana wskazała, że pracuje za wikt i opierunek, zatem nie ma środków pieniężnych, które mogłaby przeznaczyć na spłatę ratałną zadłużenia.

Mając na uwadze wyjątkowy charakter uprawnienia wyrażonego w art. 320 k.p.c., Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanej o rozłożenie płatności zasądzonego świadczenia na raty.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Pozwana przegrała sprawę w całości, dlatego winna zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty, na które złożyła się opłata od pozwu w wysokości 70,00 zł.

Natomiast w pkt IV sentencji wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i nakazał pobrać od pozwanej pozostałe koszty, tj. nieuiszczoną przez powoda część opłaty od pozwu – 180,00 zł.

Zarządzenie: (...)